

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Bjelovaru
Bjelovar, Josipa Jelačića 3

P-1027/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, po sucu Sanjinu Miloševiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marijana Lincmajera OIB: 67499501218, iz Pitomače, Petra Preradovića 36, zastupanog po punomoćniku Predragu Kraliku, odvjetniku u Bjelovaru, Ferde Rusana 4, protiv tuženika OTP banke d.d. OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, zastupanog po punomoćniku Miroslavu Plašćaru, odvjetniku Odvjetničkog društva Žurić i partneri d.o.o., Zagreb, Savska cesta 32, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne rasprave dana 10. travnja 2026. godine, u prisutnosti zamjenika punomoćnika stranaka, temeljem odredbe čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku (u daljnjem tekstu: ZPP), nakon odgode ročišta za objavu presude, dana 28. svibnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61 (kao pravnom sljedniku HVB Splitska banka d.d., Split, R. Boškovića 16), da isplati tužitelju Marijanu Lincmajeru OIB: 67499501218, iz Pitomače, Petra Preradovića 36, iznos od 563,81 Eura (slovima: petstošezdesettri Eura i osamdesetjedan Cent) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 72/02, 153/94) koja je iznosila 15% godišnje do 31.12.2007. godine, od 01.01.2008. godine do 30.06.2011. godine 14% godišnje, od 01.07.2011. godine do 31. srpnja 2015. godine po kamatnoj stopi iz članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05) koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine, po prosječnoj kamatnoj stopi Hrvatske narodne

banke izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine, do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, dok je referentna kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, koje teku na:

- na iznos od 563,81 Eura, od 09. prosinca 2005. godine, pa do isplate, kao i nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 303,08 Eura, sa zateznim kamatama, tekućim od dana 28. svibnja 2026. godine, do isplate, prema stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, dok je referentna kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja u vezi naknade parničnih troškova preko dosuđenog iznosa od 303,08 Eura, do zatraženog iznosa od 524,47 Eura, odnosno u vezi isplate iznosa od 221,39 Eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika, podneskom od 30. prosinca 2025. godine, radi isplate novčanog iznosa od 563,81 Eura, sa zateznom kamatom na taj iznos od 09. prosinca 2005. godine, pa sve do isplate.

2. U tužbi je naveo da su dana 06. prosinca 2005. godine tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu br. 96872/05, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 29.500,00 CHF prema srednjem tečaju banke na dan korištenja, na rok otplate od 84 mjeseci. Tvrdi da je čl. 5. Ugovora o kreditu (Naknada za obradu kreditnog zahtjeva), ugovoreno da se naknada od 3,00% od iznosa odobrenog kredita, minimalno 200,00 kn, naplaćuje jednokratno odmah po potpisu Ugovora, a kojom je odredbom Ugovora o kreditu tužitelj de facto, bio primoran platiti naknadu kako bi mogao dobiti traženi kredit. Predmetna naknada tužitelju je naplaćena u iznosu od 885,00 CHF, što je prema srednjem deviznom tečaju HNB-a na dan naplate naknade iznosilo 4.248,00 HRK u kunskoj protuvrijednosti.

3. Tužitelj je naglasio kako je ta sporna odredba o plaćanju naknade za obradu kredita po Ugovoru o kreditu broj 96872/05 od 06. prosinca 2005. godine, nišetna, te da je ta činjenica utvrđena presudom Općinskog suda u Virovitici, br. P-269/24 od 31. siječnja 2025. godine, koja presuda je u odluci o glavnoj stvari potvrđena presudom Županijskog suda u Slavonskom Brodu, Stalne službe u Požegi, br. GŽ-262/25 od 06. studenog 2025. godine.

4. Kako je tužitelj platio na ime te naknade, dakle na temelju navedene nišetne odredbe istaknutog ugovora, iznos od 4.248,00 HRK, a što prema fiksnom tečaju konverzije (1 EUR = 7,53450 kuna), iznosi 563,81 Eura, tužitelj je predložio da se tuženika obveže da taj iznos isplati tužitelju, sa zateznom kamatom na tu svotu, počevši od 09. prosinca 2005. godine.

5. U pisanom odgovoru na tužbu, datiranom sa 23. siječnjem 2026. godine, tuženik je priznao iznesene činjenice u vezi sklapanja navedenog Ugovora, između tužitelja i prednika tuženika, no osporio je u pogledu pravne osnove tužbeni zahtjev tužitelja, iako visinu tužbenog zahtjeva nije osporavao, čime je indirektno priznao da je tužitelj platio predniku tuženika navedeni iznos od 4.248,00 HRK, a što u sada važećoj valuti predstavlja svotu od 563,81 Eura.

6. Naime, tuženik smatra da je novčano potraživanje tužitelja u zastari, pozivajući se na pravno utvrđenje Visokog trgovačkog suda iz odluke broj PŽ-2637/2023 od 09. travnja 2024. godine, te da stoga treba odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja. Nadalje, tuženik smatra da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 3,00 %, na iznos kredita, a što čini tu odredbu, lako uočljivom i razumljivom, pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno nišetnost navedene odredbe (nejasno je od kuda i zbog čega tuženik posredstvom svog odvjetnika, uopće crpi ove ideje u kontekstu činjenice da je već pravomoćna presuda Općinskog suda u Virovitici broj P-269/24 od 31. siječnja 2025. godine, kojom je utvrđeno da je nišetna i bez pravnog učinka navedena sporna odredba istaknutog ugovora o kreditu o plaćanju tzv. „ulazne naknade“, za odobrenje kredita i na temelju kojeg pravomoćnog utvrđenja tužitelj u ovom predmetu ističe predmetni kondemnatorni zahtjev – opaska suca).

7. Ideje tuženika, posredstvom njegovog odvjetnika, navedene u odgovoru na tužbu (koje dotični nalazi smislenim razrađivati na pune dvije stranice formata A4 i to pod točkama 5.-17.), a koje se odnose na tvrdnje što je to tužitelj dužan dokazati u vezi utvrđivanja nepoštenosti pojedine ugovorne odredbe, sukladno čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, bi bile smislene da nikada nije vođen pred virovitičkim sudom postupak pod brojem P-269/2024 i da nikada u tom postupku nije donesena pravomoćna presuda broj P-269/2024-15 od 31. siječnja 2025. godine, upravo u vezi ugovora o kreditu o kojem se raspravlja i u ovome predmetu, a ovako se radi o posve nebitnim tvrdnjama tuženika istaknutim u odgovoru na tužbu, koje upućuju na zaključak da pravni zastupnik tuženika koji je pisao odgovor na tužbu, zapravo nije niti pročitao cijeli tekst tužbe ili je propustio u svom šabloniziranom odgovoru na tužbu (treća opcija nije niti teoretski moguća) izostaviti taj dio koji je smislen u slučaju da prije pokretanja ove parnice, tužitelj već nije pokrenuo parnični postupak protiv iste banke sa navedenim

deklaratornim zahtjevom u vezi utvrđenja ništetnosti navedene ugovorne odredbe o plaćanju tzv. „ulazne naknade“ za odobrenje kredita.

8. Analogno prethodno navedenom, ideju tuženika navedenu u točki c., odgovora na tužbu o tome da su u konkretnom slučaju troškovi obrade bili opravdani i da nema zakonskog uporišta ili razloga za utvrđenje da je nedopuštena odredba ugovora o kreditu, prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu, također bi bilo smisleno navesti, kao argument pobijanja isključivo deklaratornog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti navedene odredbe (kakav zahtjev tužitelj ne ističe u ovome predmetu), a ne u ovom slučaju kada tužitelj ističe samo kondemnatorni tužbeni zahtjev i to na temelju činjenice da je sudskom odlukom već pravomoćno utvrđena ništetnost navedene odredbe čl. 5. ugovora o kreditu, o plaćanju navedene novčane naknade za obradu kredita.

9. Radi razrješenja spornih odlučnih činjenica, izvedeni su dokazi isključivo uvidom u sve materijalne dokaze koje su stranke dostavile sudu i to u podatak o tečajnoj listi CHF (valute švicarskog franka) na dan 07. prosinca 2008. godine, od strane Hrvatske narodne banke, koja je bila u primjeni od 08. prosinca 2005. godine (list 4 spisa), dopis OTP banke od 14.11.2023.g. (list 5 spisa), Ugovor o kreditu od 06.12.2005.g. (u daljnjem tekstu: Ugovor - list 6-8), presudu Općinskog suda u Virovitici broj P-269/2024-15 od 31.01.2025.g., sa potvrdom pravomoćnosti i ovršnosti (list 9-17), presudu Županijskog suda u Slavonskom Brodu broj GŽ-262/2025-3 od 06.11.2025.g. (list 18-22), materijalne dokaze koje je tuženik dostavio uz odgovor na tužbu (list 35-61 spisa), te presudu Županijskog suda u Osijeku broj GŽ-865/2025-2 od 12.02.2026.g. (list 73-76).

10. Izvedeni dokazi ocijenjeni su u smislu čl. 8. ZPP.

11. Tužbeni zahtjev tužitelja je ocijenjen osnovanim u cijelosti u vezi glavnog zahtjeva i sporednog koji se odnosi na zateznu kamatu na utuženi iznos glavnog duga.

12. Između stranaka nije bilo sporno da je tužitelj sa pravnim prednikom tuženika, HVB Splitskom bankom d.d. Split, Ruđera Boškovića 16, zaključio navedeni Ugovor (nejasno je od kuda to odvjetnik tužitelja, koji je sastavljao tužbu, crpi ideju o tome da su stranke iz ove parnice sklopile taj Ugovor, odnosno da je baš tuženik bio kreditor tužitelja, a što je izričito bilo navedeno u historijatu tužbe, no očito se radi o gafu u pisanju tužbe – opaska suca) temeljem kojeg mu je prednik tuženika odobrio kredit u iznosu od 29.500,00 CHF, te da je tim Ugovorom i to u čl. 5, bilo ugovoreno da je tužitelj, kao korisnik kredita, dužan platiti predniku tuženika (kreditoru) naknadu za obradu kredita u iznosu od 3,00% od iznos odobrenog kredita, niti je bilo sporno da je prednik tuženika, naplatio tužitelju odmah po potpisu Ugovora dana 08. prosinca 2005. godine, temeljem te odredbe Ugovora, iznos od 4.248,00 kuna u tada važećoj nacionalnoj novčanoj valuti, a koja svota sada predstavlja iznos od 563,81 Eura.

13. Također, nije bilo sporno između stranaka (jer na to upućuje materijalni dokaz kojeg je tužitelj dostavio, kao prilog svojoj predmetnoj tužbi, bez obzira što je tuženik posredstvom punomoćnika potpuno izignorirao taj materijalni dokaz, prilikom pisanja odgovora na tužbu), da je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Virovitici broj P-269/2024-15 od 31. siječnja 2025. godine, utvrđena ništetnom navedena odredba

Ugovora iz čl. 5., kojom je bilo ugovoreno plaćanje naknade za obradu kredita u iznosu od 3% od iznosa odobrenog kredita, ali i da je bez pravnog učinka ta odredba.

14. Napokon, nesporna je bila i visina novčanog zahtjeva tužitelja jer tuženik nije osporavao samo visinu novčane tražbine tužitelja, niti u vezi glavnog zahtjeva, niti u vezi onog istaknutog u pogledu zatezne kamatu na iznos glavnog duga.

15. Između stranaka je bilo sporno da li je pravno osnovan novčani zahtjev tužitelja, a ukoliko se ima u vidu da je više od pola tuženikovog odgovora na tužbu, zbog kojeg je ovaj osporavao pravnu osnovu tužbenog zahtjeva (navodeći da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita, nije ništetna i da je pravni prednik tuženika imao pravo naplatiti od tužitelja tu naknadu, temeljem čl. 5. Ugovora, odnosno da su bili opravdani troškovi obrade kredita koji su naplaćeni tužitelju), potpuno neosnovano i nepotrebno bilo navedeno, akceptirajući sadržaj navedene pravomoćne presude Općinskog suda u Virovitici broj P-269/2024-15 od 31. siječnja 2025. godine jer je u tom sudskom postupku već apsolvirana tema da li je ništetna odredba čl. 5. Ugovora, jasno je da je jedini razlog zbog kojeg je tuženik pokušao na valjan način osporiti pravnu osnovu predmetnog tužbenog zahtjeva tužitelja, bio istaknuti prigovor zastare novčane tražbine tužitelja, no i taj prigovor je bio neosnovan.

16. Odredbom čl. 323.st.1 Zakona o obveznim odnosima je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora.

17. Kako u ovom slučaju navedenom pravomoćnom presudom Općinskog suda u Virovitici broj P-269/2024-15 od 31. siječnja 2025. godine, nije utvrđen ništetnim cijeli Ugovor, pa nije bilo moguće da svaka ugovorna strana vraća drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, već je bila utvrđena ništetnom samo navedena odredba Ugovora u plaćanju novčane naknade za obradu kredita, pravna posljedica pravomoćnog proglašenja navedene odredbe Ugovora, ništetnom, na temelju sudske odluke jest da tuženik, kao pravni sljednik kreditora tužitelja iz navedenog Ugovora, treba vratiti ili isplatiti tužitelju iznos od 563,81 Eura, zajedno sa zateznom kamatom od slijedećeg dana u odnosu na dan kada je prednik tuženika stekao navedeni iznos, a sukladno zatraženom u tužbenom zahtjevu, dakle od 09. prosinca 2005. godine (što tuženik nije niti osporavao, kada se radi o visini glavne ili sporedne tražbine u vezi zatezne kamate) a sve u smislu čl. 1111. i čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima.

18. Naime, po uvjerenju suda u ovom slučaju se radi o tome da je navedeni prednik tuženika, koji je bio kreditor tužitelja, temeljem Ugovora, stekao novčani iznos od 563,81 Eura, na temelju pravne osnove koja je otpala pravomoćnošću presude Općinskog suda u Virovitici broj P-269/2024-15 od 31. siječnja 2025. godine, pa je u smislu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, tuženik dužan platiti tužitelju i zateznu kamatu od dana stjecanja, odnosno od slijedećeg dana u odnosu na dan stjecanja jer je upravo navedeni prednik tuženika odgovoran za sastavljanje nepoštenih odredbi Ugovora i kao takav se svakako treba smatrati nepoštenim stjecateljem, a kako isti više pravno ne egzistira, tuženik, kao njegov pravni sljednik, odgovara tužitelju za isplatu tog novčanog iznosa.

19. Zbog toga je valjalo udovoljiti novčanom tužbenom zahtjevu tužitelja i obvezati tuženika da mu isplati utuženi iznos i to zajedno sa zateznom kamatom od dana 09.

prosina 2005. godine, pri čemu valja naglasiti da tuženik nije osporavao ni visinu glavnog novčanog zahtjeva, niti visinu sporednog novčanog potraživanja u vezi zatezne kamate.

20. Novčana tražbine tužitelja nije zastarjela, kako to pogrešno smatra tuženik, na temelju pravnog stajališta koji je iznjedrio Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci broj PŽ-2637/2023 od 09. travnja 2024. godine, a ta odluka ni po čemu ne obvezuje ovaj sud i ne predstavlja sudsku praksu koju bi ovaj sud trebao ili mogao prihvatiti jer se radi o sudu različite vrste u odnosu na općinske sudove, a pogotovo stoga jer se ne radi o Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, čija pravna stajališta Vrhovnog suda RH iz revizijskih odluka, imaju i trebaju imati težinu valjane sudske prakse, koju primjenjuju općinski sudovi u svojim odlukama.

21. Obrazloženje navedene odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-2637/2023 od 09. travnja 2024. godine, koje je i tuženik citirao na drugoj stranici svog odgovora na tužbu, pati od jednog problema u dijelu kada se iznosi mišljenje o tome što bi to trebala učiniti stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru (ili odredbi Ugovora u ovom slučaju), a to je što taj sud smatra da bi u općem zastarnom roku (računajući od dana navedene predaje imovine), oštećena stranka morala postaviti i restitucijski kondemnatorni zahtjev i deklaratorni zahtjev za utvrđenjem ništetnosti ugovora ili pojedine odredbe ugovora.

22. Takvo mišljenje je u suprotnosti sa izričitom zakonskom odredbom po kojoj se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. Zakona o obveznim odnosima), pa ako ne zastarijeva pravo na isticanje ništetnosti, ne može zastarjeti niti pravo na podnošenje tužbe sa deklaratornim zahtjevom za utvrđenje da je neki ugovor ili samo jedna njegova odredba ništetna, te se takva tužba može podnijeti praktički i nakon cca 50 godina, od dana sklapanja ugovora. U drugu ruku, zakonske posljedice utvrđenja ništetnosti su propisane čl. 323. Zakona o obveznim odnosima, a osnovna je da svaka stranka vraća drugoj sve što je primila na temelju ništetnog ugovora ili neke odredbe koja je utvrđena ništetnom.

23. Dakle, potpuno je neosnovano, barem po uvjerenju ovoga suda, iznjedriti mišljenje suprotno izričitim zakonskim odredbama Zakona o obveznim odnosima, koje jasno upućuju na činjenicu da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i da se na nju može pozivati svaka zainteresirana osoba, da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (pa je pravno mišljenje nekog suca ili suda o tome da bi oštećena osoba trebala u roku od 5 godina, postaviti deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti, posve neargumentirano, proizvoljno i suprotno izričitoj zakonskoj odredbi), ali i na činjenicu kakve su posljedice utvrđenja ništetnosti.

24. Nasuprot ovakvom promašenom stajalištu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz odluke broj PŽ-2637/2023 od 09. travnja 2024. godine, već je u stotinama ili tisućama istovrsnih presuda, kao u ovom slučaju, na nivou Republike Hrvatske, na području raznih općinskih i županijskih sudova (iznimno na području Vrhovnog suda Republike Hrvatske i to u situaciji kada se taj najviši sud bavio ovakvim predmetima, koji se odnose na tzv. „ulazne naknade“), što upućuje na jednosmjernu sudsku praksu u pogledu ovakvih predmeta sa zajedničkim nazivnikom „ulazna naknada“, utvrđeno da rok zastare novčanih tražbina temeljem pojedine odredbe ugovora o kreditu koja je utvrđena ništetnom, počinje teći tek od pravomoćnosti sudske odluke, kojom je

određena ugovorna odredba utvrđena ništetnom, a ne od dana kada je novčani iznos isplaćen banci od strane oštećenog potrošača.

25. Tako nešto je i logično jer dok je taj Ugovor, temeljem kojeg je isplata bila izvršena u smislu čl. 5., bio na snazi u cijelosti, tužitelj nije niti imao pravnu osnovu za isticanje novčane tražbine, kao što se nije moglo ustvrditi da je prednik tuženika, bilo što stekao bez osnove, međutim, nakon pravomoćnosti navedene presude Općinskog suda u Virovitici broj P-269/2024-15 od 31. siječnja 2025. godine (a tužbu u tom predmetu je tužitelj podnio upravo stoga jer ne zastarijeva tužitelju pravo na podnošenje tužbe sa deklaratornim zahtjevom na utvrđenje da je dio Ugovora ništetan), sukladno čl. 323., ali i čl. 1111.st.1. 3. Zakona o obveznim odnosima, tuženik, kao pravni sljednik kreditora tužitelja, više nema pravnu osnovu temeljem koje bi sebe oslobodio od obveze vraćanja onoga što je njegov prednik primio temeljem pravne osnove koja je otpala.

26. Kako je praktički jedini smisleni prigovor tuženika, istaknut u odgovoru na tužbu u opisanim okolnostima slučaja, vezan za zastaru novčane tražbine tužitelja, naravno koji prigovor je istaknut samo po principu „možda prođe“ (neke banke su u ovakvim istovrsnim pravnim situacijama pokazale značajan pomak u prihvaćanju jednosmjerne sudske prakse u ovakvim predmetima, pa se ne iscrpljuju bespotrebnim osporavanjem novčanih zahtjeva tužitelja, te je njihovo pravno stajalište evoluiralo do te mjere da ne dostavljaju odgovor na tužbu u ovakvim predmetima i dopuštaju donošenje presude zbog ogluhe), bio neosnovan, valjalo je udovoljiti nespornoj visini novčanog potraživanja tužitelja u vezi isplate zatraženog iznosa, sa zatraženom zateznom kamatom, nakon što je u pogledu pravne osnove ocijenjen osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja.

27. Odluka o parničnom trošku je donesena u smislu čl. 154.st.1. ZPP, međutim prilikom odlučivanja koji će se troškovi priznati tužitelju, kao potrebni, valjalo je primijeniti čl. 155.st.1. ZPP.

28. Tuženik je naime, izgubio ovu parnicu i dužan je zbog toga nadoknaditi sve opravdane parnične troškove tužitelju, a sud će naravno ovisno o okolnostima slučaja odlučiti koji su to opravdani troškovi, bez obzira što tuženik čak smatra da je tužitelj odgovoran za nastanak svih parničnih troškova (što je navela zamjenica punomoćnika tuženika, na raspravi održanoj dana 10. travnja 2026. godine – list 69-70 spisa), pozivajući se opet na jednu sudsku odluku – Županijskog suda u Osijeku broj GŽ-865/2025-2 od 12. veljače 2026. godine (u kojoj se iznosi jedan originalni pravni stav kojim jedan drugostupanjski sud u Republici Hrvatskoj ili sudac sebi uzima za pravo da ulazi u stranačku dispoziciju, odnosno način podnošenja tužbenog zahtjeva u ovakvim istovrsnim pravnim situacijama, koji pravni stav nema baš nikakve veze sa sudskom praksom koju bi ovaj sud trebao prihvatiti ili primijeniti u donošenju ove odluke jer ovaj sud posredstvom predmetnog suca ne dijeli pravno mišljenje Županijskog suda u Osijeku iz te odluke) jer nije prilikom podnošenja tužbe koja je bila zavedena kod Općinskog suda u Virovitici pod brojem P-269/2024, uz deklaratorni zahtjev istakao i ovaj predmetni – kondemnatorni zahtjev.

29. Tuženik je u pravnom smislu potpuno u krivu (bez obzira što o tome misli Županijski sud u Osijeku, posredstvom sudaca koji su sudjelovali u donošenju odluke pod brojem GŽ-865/2025-2, dana 12. veljače 2026. godine) jer njega prije svega nitko

nije niti „tjerao“ ili na bilo koji način „prisilio“, da angažira odvjetnika za zastupanje i u ovom i u onom virovitičkom predmetu i da uopće osporava deklaratorni tužbeni zahtjev tužitelja u predmetu broj P-269/2024, niti u ovom predmetu kondemnatorni zahtjev tužitelja (imajući u vidu da je jednosmjerna sudska praksa u ovakvim istovrsnim predmetima, te da su to neke banke već dokučile i dopuštaju donošenje presuda na temelju priznanja, bez obzira radi li se o deklaratornim zahtjevima ili samo kondemnatornim), a jasno je isto tako, da nitko nije tjerao prednika tuženika da sastavlja ništetne odredbe Ugovora i da na taj način uprihodi pored ugovorene kamate u vezi spornog kredita još i „nazovi naknadu za obradu kredita“ u trenutku kada je trebalo samo na smislen način sačiniti ugovor o kreditu.

30. Nadalje u situaciji kada je sudska praksa, kao u ovom slučaju jednosmjerna i kada jasno upućuje da je potpuno legitimno podnositi tužbe samo sa deklaratornim zahtjevom (kao što je tužitelj to i učinio), a tek nakon pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnom odredba ugovora o kreditu o plaćanju naknade za obradu kredita, novu tužbu sa kondemnatornim zahtjevom, ideje koje tuženik iznosi o tome ili koje iznosi čak Županijski sud u Osijeku u obrazloženju svoje odluke broj GŽ-865/2025-2 od 12. veljače 2026. godine, što je tužitelj trebao učiniti (tipa, da podnesene jednu tužbu u kojoj će istaći i deklaratorni i kondemnatorni zahtjev), a što nije trebao učiniti, ne ovise o tuženiku, već upravo suprotno, jasno zadiru u stranačku dispoziciju oštećenog tužitelja u ovom slučaju. Tužitelj, po uvjerenju ovoga suda, ima sasvim legitimno pravo, ako to želi, da podnese tužbu koja će obuhvaćati i deklaratorni zahtjev za utvrđenjem ništetne određene odredbe ugovora i kondemnatorni zahtjev za isplatu stečenog bez osnove, međutim isto tako, ako to želi, ima pravo da posebnom tužbom potražuje utvrđenje ništetnom odredbe ugovora o kreditu, a drugom, novom tužbom, da potražuje isplatu novčanog iznosa, nakon pravomoćnog okončanja postupka u povodu tužbe koju je prvu podnio i u tom slučaju se ne radi ni o kakvoj zlouporabi procesnih ovlaštenja, već isključivo o dopuštenoj stranačkoj dispoziciji, koju neće i ne može spriječiti jedna drugostupanjska odluka kojom je Županijski sud u Osijeku odbio zahtjev tužitelja u vezi naknade parničnih troškova, samo zato što se tužitelj „usudio“ podnijeti tužbu isključivo sa deklaratornim zahtjevom, koja tužba ne obuhvaća i kondemnatorni zahtjev, a što nije bilo primjereno po uvjerenju navedenog drugostupanjskog suda u navedenom predmetu.

31. Svaka banka, pa tako i tuženik bi po logici stvari (u situaciji kada se na tisuće tužbi podnosi na nivou Republike Hrvatske sa istovrsnim tužbenim zahtjevima), a što bi bilo postupanje u interesu banke ili postupanje dobrog privrednika, trebala sama ponuditi tužiteljima u ovakvim situacijama isplatu novčanog iznosa kojeg je banka stekla na temelju ništetne odredbe odmah po pravomoćnosti sudske presude kojom je utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o plaćanju naknade za obradu kredita (ako već ne i prije podnošenja takvih tužbi) ili čak i prije navedene pravomoćnosti, tijekom sudske postupka, a ne smatrati da tužitelj zloupotrebljava procesna ovlaštenja ili davati nekakve ideje o podnošenju jedne tužbe sa deklaratornim i kondemnatornim zahtjevima, te pogrešno tvrditi da je troškove ovoga postupka prouzročio upravo tužitelj jer ovaj sud ne smatra da je tužitelj prouzročio troškove ovog postupka, te je samo iskoristio svoju legitimnu mogućnost da podnese dvije tužbe protiv istog tuženika.

32. Nasuprot tome, tuženik koji je za zastupanje angažirao odvjetnika, kojeg sasvim jasno treba platiti, osporavao je ranije podnesenu tužbu tužitelja i početno podneseni deklaratorni zahtjev (iako je sudska praksa u takvim predmetima jednosmjerna), a

kada se udovoljilo takvom zahtjevu tužitelja od strane suda, podnio je žalbu protiv te presude koja žalba nije bila osnovana, a potom nakon podnošenja tužbe od strane tužitelja koja je zavedena kod ovoga suda pod gornjim brojem spisa, se očitovao u odgovoru na tužbu osporavajući pravnu osnovu kondemnatornog tužbenog zahtjeva tužitelja (unatoč jednosmjernoj sudskoj praksi, te navodeći neke potpuno nepotrebne i nebitne razloge za osporavanje novčanog zahtjeva tužitelja), kao da se sudski postupak pred Općinskim sudom u Virovitici pod brojem P-269/2024, nije niti desio, pa bi zapravo tuženik, kao pravna osoba, posredstvom za to ovlaštenih zakonski zastupnika – članova uprave banke, trebao razmisliti koje pravne radnje tuženik zapravo poduzima u sudskim postupcima isključivo na svoju štetu, odnosno što je svrhovito, a što nije svrhovito osporavati, te možda prihvatiti pravno stajalište nekih banka koje uopće ne osporavaju ovakve kondemnatorne zahtjeve u istovrsnim situacijama (ali i deklaratorne zahtjeve, a o čemu se u ovom predmetu i ne radi). Posebno ovdje treba napomenuti kako je za razliku od opisanog postupanja tuženika, pravno stajalište pojedinih banaka u ovoj istovrsnoj pravnoj situaciji, bitno evoluiralo, obzirom da neke banke uopće ne dostavljaju odgovore na tužbu i ne osporavaju tužbene zahtjeve u ovakvim predmetima, pa na taj način same svojim smislenim postupanjem u ovim okolnostima slučaja, minimaliziraju parnične troškove i dopuštaju da se donesu presude zbog ogluhe.

33. Dakle, potpuno su promašene ideje tuženika kojim je bio osporen zahtjev tužitelja u vezi naknade parničnih troškova, a svaka banka, pa tako i tuženik iz ove parnice, treba na nivou svoju uprave, odnosno odgovornih osoba, razmisliti i odlučiti ima li smisla u ovakvim predmetima unedogled u tisućama predmeta, osporavati tužbe sa deklaratornim zahtjevima, pa potom opet osporavati i one tužbe, sa kondemnatornim zahtjevima u istovrsnim slučajevima u kojima je sudska praksa potpuno jednostrana ili je smislenije u startu priznavati takve tužbene zahtjeve, makar samo deklaratorne i tražiti od takvih tužitelja broj računa radi isplate novčanog iznosa koji je banka stekla na temelju osnove koja je otpala ili podredno oglušiti se na takve podnesene tužbe, a čime ne da bi se samo i sudovi rasteretili u Republici Hrvatskoj sa tisućama i tisućama sudskih predmeta, nego bi i pojedine banke imale znatno manje parnične troškove, nego li ih imaju sada kada osporavaju i podnesene tužbe sa deklaratornim zahtjevom i podnesene tužbe sa kondemnatornim zahtjevom.

34. Opravdan parnični trošak je tužitelju odmjeran prema vrijednosti predmeta spora, na temelju troškovnika odvjetnika tužitelja, a primjenom odredaba važeće Odvjetničke tarife.

35. To ne znači da je kao opravdan trošak ocijenjen potrebnim baš za ovu parnicu, trošak za sastavljanje podneska datiranog sa 02. studenim 2023. godine (list 79-80 spisa, koji podneska je tužitelj uputio tuženoj banci, posredstvom svog odvjetnika, prije podnošenja prve tužbe, vezane za navedeni sudski postupak vođen pred virovitičkim sudom), kojim je tužitelj, posredstvom svog odvjetnika, sasvim nemoralno pokušao i u ovom sudskom postupku naplatiti trošak za sastav tog podneska, iako mu je za sastav tog istog podneska već priznat opravdan trošak, prilikom donošenja presude od strane virovitičkog suda u predmetu broj P-269/2024. Također, nije bio opravdan trošak tužitelja za ovu parnicu, niti potreban uostalom, trošak za sastavljanje podneska tužitelja od 23. veljače 2026. godine, kojim tužitelj, ničim izazvan, dakle bez posebnog poziva suda za dostavu očitovanja o tuženikovom odgovoru na tužbu, dostavlja podneska kojim ujedno istovremeno predlaže da mu sud odobri očitovanje u smislu čl.

299.a ZPP, obzirom da je taj podnesak podnesen suprotno čl. 299.s st.2. ZPP, a na što je sud posredstvom predmetnog suca ukazao strankama na održanom ročištu dana 10. travnja 2026. godine, te što je zapisnički konstatirano, pa taj podnesak predstavlja, po uvjerenju ovoga suda, očiti bezuspješni pokušaj odvjetnika tužitelja da unovči podnesak koji je dostavljen sudu suprotno čl. 299.a ZPP.

36. Taj trošak je u smislu čl. 155. ZPP, ocijenjen nepotrebnim za ovu parnicu, pa je odbijen zahtjev tužitelja za naknadom troška za sastav tog podneska od 23. veljače 2026. godine,, kao i zahtjev za naknadom troška koji se odnosi na porez na dodanu vrijednost u vezi troška za sastavljanje tog podneska, ali i u vezi navedenog podneska datiranog sa 02. studenim 2023. godine.

37. Opravdani parnični troškovi tužitelja se odnose na trošak za sastavljanje tužbe u iznosu do 100,00 Eura, te trošak za zastupanje tužitelja na ročištu održanom dana 10. travnja 2026. godine, u iznosu od 100,00 Eura, kao i pripadajući porez na dodanu vrijednost na te troškove u ukupnom iznosu od 50,00 Eura.

38. Također, tužitelju je kao opravdan trošak priznat i zatraženi iznos od 26,54 Eura u vezi sudske pristojbe na tužbu jer tu svotu tužitelj i treba platiti u vezi sudske pristojbe na tužbu, kada uz podnošenje tužbe nije platio polovicu te svote u smislu Zakona o sudskim pristojbama, te je isti taj iznos od 26,54 Eura, priznat tužitelju, kao opravdan trošak u vezi sudske pristojbe na presudu, bez obzira što je tužitelj sa zakašnjenjem dostavio uz podnesak od 31. prosinca 2025. godine (za sastav kojeg podneska se odvjetnik tužitelja, također sjetio tražiti novčanu naknadu), dokaz o plaćanju polovice sudske pristojbe na tužbu, što sud neće spriječiti da nakon okončanja ove parnice, pozove tužitelja da plati preostalu razliku do dužnog iznosa od 26,54 Eura.

39. Prema tome u ovome dijelu su opravdani troškovi tužitelja bili utvrđeni u iznosu od 303,08 Eura, te je tuženik obavezan taj iznos isplatiti tužitelju, na ime naknade parničnih troškova, zajedno sa opravdano zatraženom zateznom kamatom u smislu čl. 29.st.2. i 8. Zakona o obveznim odnosima, od dana donošenja ove odluke.

40. Kako je bila buduća neizvjesna činjenica hoće li odvjetnik tužitelja pristupiti na ročište na kojem će biti objavljena presuda, ova odluka o trošku ne sadrži odluku o zahtjevu tužitelja u vezi naknade parničnog troška u iznosu od 50,00 Eura u vezi zastupanja tužitelja, na ročištu za objavu presude, sa pripadajućim porezom na dodanu vrijednost u vezi tog troška. Tek nakon održavanja navedenog ročišta za objavu presude, ukoliko budu ispunjeni uvjeti da se udovolji i navedenom zahtjevu tužitelja u vezi naknade parničnih troškova, odlučiti će se o tom zahtjevu tužitelja, posebnim rješenjem.

41. Neosnovanim je ocijenjen u smislu čl. 155. ZPP, zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška za sastavljanje podneska od 31. prosinca 2025. godine (jer je tim podneskom odvjetnik tužitelja, samo obavijestio sud da je tužitelj očito nepravovremeno - suprotno čl. 7.st.1. Zakona o sudskim pristojbama, dakle sa zakašnjenjem, tek nakon podnošenja tužbe, platio polovicu novčanog iznosa kojeg je bio dužan platiti u vezi sudske pristojbe na tužbu, premda nije uopće trebao takav podnesak sastavljati, već je mogao i morao u smislu čl. 7.st.1. Zakona o sudskim pristojbama, još uz podnošenje tužbe dostaviti dokaz sudu o plaćanju polovice pristojbe na tužbu u vezi ovoga predmeta).

42. Preko dosuđenog do zatraženog iznosa je odbijen kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška.

U Bjelovaru, 28. svibnja 2026. godine.

Sudac
Sanjin Milošević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi pisano u tri primjerka u roku od 15 dana, računajući od dana 29. svibnja 2026. godine, a putem ovoga suda. Presuda u sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2., t. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. ZPP i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Broj zapisa: **9-30888-a9ff2**

Kontrolni broj: **0622c-01aa1-7a9bc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.